

ikrafttræden, medens de hidtil gældende regler finder anvendelse, hvor afgiftspligten efter disse regler er indtrådt før nævnte tidspunkt, er hovedreglen blandt overgangsbestemmelserne.

En særlig overgangsbestemmelse for *borgerlige* domssager er nødvendig som følge af reglen i § 11, nr. 1, hvorefter pligten til at erlægge retsafgift for stævninger indtræder ved indleveringen af stævningen til berømmelse, altså ved sagsanlægget, jfr. retsplejelovens § 279, stk. 1, medens den efter retsafgiftsloven først indtræder ved berømmelsen. Efter reglen i § 71, stk. 1, bliver tidspunktet for sagsanlægget afgørende for, hvilke afgiftsregler, der skal bringes i anvendelse. Det er af praktiske grunde yderligere foreslået, at de hidtil gældende regler, såfremt sagsanlægget sker før lovens ikrafttræden, skal finde anvendelse under hele sagens behandling i første instans, også for så vidt angår fremsættelse af modkrav, intervention, adcitation og genoptagelse af sagen, efter at udeblivelsesdom er afsagt. Fra denne regel er foreslået den undtagelse, at de i retsafgiftslovens § 12, stk. 1 og 2, hjemlede vidnegebyrer og gebyrer for syn og skøn bortfalder fra lovens ikrafttræden at regne, hvilket også skyldes praktiske hensyn. Ved forslaget om, at også reglen i retsafgiftslovens § 7 b. skal bortfalde ved lovens ikrafttræden, jfr. den i § 71, stk. 2, foreslåede bestemmelse, udelukkes det, at en før lovens ikrafttræden ved urigtigt værneting anlagt og senere hævet retssag på ny anlægges ved anden sideordnet ret uden erlæggelse af retsafgift, når den i § 8 fastsatte frist, dog tidligst regnet fra lovens ikrafttræden, er udløbet.

Reglerne i § 72 om *fogedforretninger* opererer med en sondring mellem på den ene side fogedforretninger bortset fra udpantning — reglen i stk. 1 — og på den anden side udpantning — reglen i stk. 2.

Efter reglen i *stk. 1* bliver tidspunktet for begæringens fremsættelse bestemmende for, hvilke regler der skal finde anvendelse for fogedforretninger bortset fra udpantning. Den foreslåede bestemmelse, hvorefter gældende regler, når begæringen er fremsat før lovens ikrafttræden, finder anvendelse for alle i anledning af forretningen inden 12 uger efter lovens ikrafttræden foretagne skridt, har sammenhæng med reglen i § 19, hvorefter ny — fuld — afgift skal svares, når fordringshaveren mere end 3 måneder efter, at afgiftspligt er indtrådt, fremsætter ny begæring vedrørende det pågældende krav. Man har fundet det rimeligt, at rekvirenten af en af de heromhandlede fogedforretninger i endnu 3 måneder efter lovens ikrafttræden skal have adgang til at begære forretningen kontinueret alene for kontinuationsafgift (i almindelighed halvdelen af sæd-

vanlig afgift). Er den før lovens ikrafttræden begærede forretning sluttet i processuel forstand, må der dog ved en fornyet begæring om berømmelse vedrørende kravet efter lovens ikrafttræden svares afgift efter forslaget regler, selv om begæringen om ny berømmelse fremsættes tidligere end 3 måneder efter lovens ikrafttræden.

For så vidt angår udpantningsforretninger foreslås det i *stk. 2, 1. pkt.*, at lade det afgørende være tidspunktet for indgivelse af begæring om afsigelse af udpantningskendelse. I overensstemmelse med reglerne i §§ 18 og 19 — hvorefter der i tilfælde af udpantning kun skal svares afgift én gang — foreslås det i *2. pkt.*, at der dog ikke efter lovens ikrafttræden skal svares ny afgift, når der i forvejen én gang er indtrådt afgiftspligt vedrørende kravet. Dette betyder, at afgiften for continuation og genoptagelse bortfalder ved lovens ikrafttræden.

Reglen i § 73 om *auktion* har alene hensyn til auktioner, der kun kan afholdes af fogeden eller skifteretten. Er begæring vedrørende auktioner af denne art indgivet før lovens ikrafttræden, findes det rimeligt, at de hidtil gældende regler kommer i anvendelse, særlig fordi det herved vil undgås, at der i disse tilfælde svares hammerslagsafgift ved standsning af en tvangsauktion over fast ejendom i medfør af retsplejelovens § 578. For så vidt angår andre auktioner end de nævnte, herunder auktionslederauktionerne, gælder hovedreglen i § 70, således at det afgørende tidspunkt her bliver hammerslagets meddelelse.

Ved reglen i § 74, *stk. 1*, om skifteafgiften i *konkursboer* har man valgt at lade tidspunktet for konkursdekretet være bestemmende for, hvilke afgiftsregler der skal finde anvendelse, og har herved bortset fra reglen i skifteafgiftslovens § 2, hvorefter afgiftspligten for konkursboer indtræder ved konkursens begyndelse. En sådan regel findes mest rationel, da bestemmelsen i skifteafgiftslovens § 2, som omtalt i bemærkningerne til § 34, ikke har nogen reel skiftemæssig betydning. Reglen vil desuden betyde en administrativ lettelse, da behandlingen af konkursboer kan være meget langvarig.

For de af reglen i *stk. 2* omfattede dødsboer har man valgt dødsfaldet som kriterium, da det ofte vil bero på omstændigheder, som ægtefællen og arvingerne ikke er herrer over, om begyndelsesforretningen, dersom boet skal tages under offentlig behandling, foretages før eller efter lovens ikrafttræden. En afvigelse fra reglen i *stk. 2, 1. pkt.*, er gjort ved reglen i *stk. 2, 2. pkt.*, hvorefter der ikke skal svares skifteafgift af boer, der efter lovens ikrafttræden udleveres den efterlevende ægtefælle